

HB

03628

SYNDICA-

LISTEN

HOUDT

STAND

RUDOLF ROCKER 15 **5 cent**

Dit vlugschrift bevat de rede uitgesproken op het Congres van het Nederlandsch Syndicalistisch Vakverbond op 13 en 14 September 1930 te Amsterdam door Rudolf Rocker als vertegenwoordiger van de I.A.A. (Syndicalistische Internationale) en de F.A.U.D. (duitsche syndicalisten), welke rede wordt voorafgegaan door een korte levensbeschrijving van Rocker.

Dit vlugschrift is uitgegeven door het Nederlandsch Syndicalistisch Vakverbond, Kraaipanstraat 26, Amsterdam Oost, dat voornemens is meer dergelijke geschriften te doen volgen.

Dit vlugschrift kost per 100 ex. f 4.—.

Dit vlugschrift moet uitsluitend worden besteld bij den Penningmeester van het Nederlandsch Syndicalistisch Vakverbond: H. Kulderij, Hoofdorpweg 21^{II}, Amsterdam W. Postgiro: 119574.

md)

LEVENSBESCHRIJVING ROCKER

Rudolf Rocker werd op 25 Maart 1873 te Mainz geboren als zoon van arme ouders. Op 10-jarigen leeftijd wees geworden, werd hij van toen af opgevoed in een katholiek weeshuis. Op 14-jarigen leeftijd werd hij boekbindersleerling. Vooral onder invloed van een oom kwam hij al jong met de socialistische denkbeelden in aanraking en als 15-jarige knaap nam hij reeds actief deel aan de sociaaldemocratische arbeidersbeweging. Door de lectuur van het londense blad „Autonomie” en van de door John Most in New York uitgegeven „Freiheit”, werd hij na enkele jaren tot het anarchisme bekeerd. Destijds moesten deze kranten in verband met de „socialistenwet” van Bismarck in het geheim Duitschland worden binnengesmokkeld, waarin de jonge Rocker een krachtig aandeel had.

Na afloop van zijn leertijd bereisde hij geheel Duitschland en verschillende landen van Europa, voortdurend propaganda makende voor zijn ideeën. In 1891 leerde hij, op het Internationale Socialistencongres te Brussel, o.a. Domela Nieuwenhuis kennen.

In verband met een ernstige vervolging, o.a. wegens het verspreiden van verboden lectuur, vluchtte Rocker in December 1892 naar Parijs, waar vooral Elisée Reclus een buitengewonen indruk op hem maakte.

Na den aanslag van Caserio werd hij uit Frankrijk uitgezeten en ging nu naar Londen, waar hij schriftelijk en mondeling de propaganda ter hand nam onder de duitsche kameraden. Hij maakte er kennis met Krapotkine, Malatesta, Louise Michel, Tsjerkesof, Tarrida del Marmol en vele anderen, die grooten invloed hadden op de bevestiging en verdieping van zijn inzichten.

Van 1898 af hield Rocker zich hoofdzakelijk bezig met de joodsche arbeidersbeweging in het oosten van Londen en van Engeland in het algemeen. Persoonlijk had hij een groot aandeel in alle stakingen, boycotts en andere acties der joodsche arbeiders, wier beweging de sterkste en best georganiseerde onder de anarchisten in Engeland was. Hij

leerde hun taal (jiddisch) en voerde gedurende bijna twintig jaar de redactie van het anarchistische weekblad „Arbeiterfreund” en van het maandblad „Germinal”. In deze jaren maakte Rocker, die een groot redenaar is, tevens talrijke propagandatournées door heel Engeland, en ook door Canada en de Vereenigde Staten.

In 1907 nam Rocker deel aan het Internationale Anarchistencongres te Amsterdam, o.a. met Al. Schapiro, een van de drie leden van het Bureau der Anarchistische Internationale, de latere chef van de arbeidssectie van het „pan-russische executieve comité der spoorwegen” (Vikjedor) en de eerste secretaris der I.A.A.

In Augustus 1914 trad hij met Malatesta en anderen in Londen zeer beslist op tegen den internationalen volkerenmoord en werd dientengevolge spoedig gearresteerd. „Der Arbeiterfreund” werd door de engelsche regeering verboden. Gedurende zijn vierjarige gevangenschap maakte hij onder zijn mede-geïnterneerden een uitgebreide propaganda door het houden van voordrachten en het verspreiden van lectuur. Deze periode heeft hij later op boeiende wijze beschreven in zijn meesterlijk werk „Hinter Stacheldraht und Gitter” (Achter prikkeldraad en tralies).

In Maart 1918 werd Rocker tegen een engelschen gevangene uitgeruild en naar Duitschland gezonden, maar daar hij door zijn lange afwezigheid zijn duitsche staatsburgerschap had verloren, in Duitschland niet toegelaten. Hij woonde toen ruim een half jaar —tot het uitbreken van de revolutie in Duitschland— in Amsterdam.

In Duitschland teruggekeerd nam hij er levendig deel aan de anarchistische en anarcho-syndicalistische beweging. Onder de dictatuur van Noske werd hij met vele anderen gearresteerd en bevond hij zich eenige maanden in zoogenaamde „Schutzhaft”, d.w.z. tot zijn eigen bescherming. Toen de eerste verbindingen tusschen de duitsche kameraden en het buitenland hersteld werden, kwam Rocker krachtig op voor de vereeniging van alle vrijheidlievende en revolutionnaire elementen in de syndicalistische beweging en was hij een der stichters van de Internationale Arbeiders-Associ-

atie, de syndicalistische Internationale, gevestigd te Berlijn, waarvan hij met de kameraden Augustin Souchy en Fernandez Orobón het secretariaat voert. Van de juistheid zijner anarchistische idealen meer dan ooit overtuigd, werkt onze nu bijna zestigjarige kameraad, die bovendien van de internationale literatuur goed op de hoogte is —in 1929 —'30 hield hij in de Vereenigde Staten 160 voordrachten op letterkundig gebied— onvermoeid verder voor het oude anarchistische ideaal: **BROOD EN VRIJHEID VOOR ALLEN.**

Van zijn geschriften noemen wij hier:

Michael Bakunin.

Zur Geschichte der Revolutionären Bewegung in Frankreich.
Francisco Ferrer und das Problem der freien Erziehung.
Zweck und Ziele der Arbeiterbewegung.

Anarchismus und Sozialdemokratie.

Keine Kriegswaffen mehr.

Zur Geschichte der parlamentarischen Taktik in der Arbeiterbewegung.

Organisation und Anarchismus.

Die Prinzipienklärung des revolutionären Syndikalismus.

Der Bankrott des russischen Staatskommunismus.

Das wesen des Föderalismus im Gegensatz zum Zentralismus.

Der Kampf ums tägliche Brot.

Johann Most — das Leben eines Rebellen (dat thans in het dagblad der argentijnsche syndicalisten in het spaansch verschijnt).

Hinter Stacheldraht und Gitter.

Vom andren Ufer.

Die Sechs.

Die Rationalisierung der Wirtschaft und die Arbeiterklasse.

In het spaansch verschenen verder:

Artistas y Rebeldes (Essais uit „Germinal”)

Anarquismo y Bolchevismo

en een aantal brochures.

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

Beste Vrienden!

Het is mijn taak in de eerste plaats Uw congres te begroeten namens de duitsche zuster-organisatie de F.A.U.D., en tevens in mijn hoedanigheid als Secretaris van de I.A.A.

Wij leven tegenwoordig in een merkwaardigen tijd: een tijd van neergang aan den eenen, van opgang aan den anderen kant.

Een van de belangrijkste dingen, die door de arbeidersbeweging nog niet voldoende worden begrepen, is het inzicht, dat groote sociale bewegingen nooit ten gronde zijn gericht door den vijand van buiten, maar altijd door den vijand in het eigen kamp.

In de europeesche beschaving hebben wij drie groote cultureele bewegingen gekend.

Ten eerste de beweging, die van Indië uit over Azië en Noord-Afrika tot Europa is doorgedrongen en die bekend is onder den naam van de **christelijke beweging**, hoewel zij met de latere christelijke kerk niets te maken had.

Deze beweging ontstond in een tijd, waarin Rome de geheele wereld tot slavernij bracht. Rome was bij machte om iederen staat te vernietigen en iederen opstand te onderdrukken. Rome behoefde slechts te dreigen: een stad, een staat, een land, een volk..... en zij bestonden niet meer.

Toen kwam er een beweging zonder legers, zonder politie, zonder de machtsmiddelen van den staat, maar die groote idealen had, en wel den strijd tegen het economische monopolie; den strijd tegen de macht van den staat; de bevrijding van de vrouw. En deze beweging —n.l. die van het eerste chris-

tendom— was sterker dan de sterkste staat. Zij groeide, werd sterker en grooter. Niemand kon haar vernietigen. De romeinsche keizers hebben de eerste christenen verbrand en voor de wilde dieren geworpen, maar zij zijn niet in staat geweest de christelijke beweging te vernietigen. De vernietiging kwam uit de beweging zelf voort, toen de zoogenaamde „practische mensen” opstonden, die meenden, dat verraad aan het beginsel de beste practijk is. Zij zeiden, dat het niet slechts een beweging moest zijn van de armen, maar dat men compromissen moest sluiten met de bezittende klasse, met de machtigen in den staat. De „practici” behaalden de overwinning: de keizers namen het christendom over. Maar de beweging was dood. Zij veranderde in een kerk. Niet door de krachten van buiten was de christelijke beweging te gronde gericht, maar door de „practici” in eigen kring, wier optreden in werkelijkheid **in het geheel niet practisch** was.

De tweede groote cultureele beweging valt in de Middeleeuwen en is bekend onder honderden verschillende namen: de **Lollards** in Engeland, de **Albigenzen** in Frankrijk, de **Wederdoopers** in Holland, de **Broeders van den Vrijen Geest** in Duitschland. Zij eischten het land voor de boeren en voerden strijd tegen adel, geestelijkheid en kerk. Die beweging kon ook niet vernietigd worden van buiten af, ofschoon staat en kerk geheele kruistochten uitrustten, waarbij vijftig duizend menschen in één keer werden gedood.

Maar toen kwamen de „practische mannen” de Luther, de Melanchton, de Zwingli's, die met vorsten en adel wilden samengaan. De koningen namen het

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

religieuze beginsel der beweging over en het slot was, dat er een nieuwe kerk, een nieuwe tyrannie ontstond.

Hetzelfde verschijnsel heeft zich voorgedaan met de derde groote cultureele beweging in Europa: **het socialisme.**

Toen in 1864 de Internationale Arbeiders-Associatie den roep door de wereld deed gaan:

ARBEIDERS ALLER LANDEN, VEREENIGT U!

toen er steeds de nadruk op werd gelegd, dat de bevrijding der arbeiders alleen het werk der arbeiders zelf kan zijn, en dat alleen zijzelf in staat zijn de voortbrenging en de verdeeling op socialistische wijze te organiseeren, toen was het socialisme een groote macht. Toen schreef de „Times”, het groote blad der liberale engelsche bourgeoisie: Een nieuwe tijd is aangebroken. Het woord revolutie heeft een andere beteekenis gekregen: het is niet meer de strijd der barricades, het is niet meer de verovering van den staat door een politieke partij, maar de revolutie wordt een economische kwestie, zij richt zich tegen het monopolie en met het monopolie zal de politieke bescherming door den staat vervallen. Deze krant begreep de beteekenis van de Eerste Internationale, der oude I.A.A. De Internationale was groot en sterk zoolang zij op de economische organisaties van de arbeiders berustte. Toen ging er een roep door de arbeidende massa's: Zóó, door middel van onze eigen economische organisaties en niet anders, is het ons mogelijk de vrijheid te veroveren!

Daarna kwam de periode, waarin de socialistische

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

beweging een partijzaak werd. De moderne arbeiderspartijen nestelden zich in het organisme van den staat en tijdens en na den wereldoorlog hebben wij gezien, dat zij nog slechts als een bestanddeel van den staat beschouwd kunnen worden en dat de staat ze even noodig heeft, als al zijn andere instellingen. En zoo verwerd het socialisme op dezelfde wijze als het christendom en de opstandsbeweging in de Middeleeuwen.

Wij syndicalisten, die tegenstanders zijn van den staat en van elk compromis met de heerschende klasse, vormen in de arbeidersbeweging de kleine minderheid, die de roode vaan van de Eerste Internationale hooghoudt en haar strijd tegen den staat en tegen de economische monopolies voortzet.

Wij begrijpen, dat er twee onverzoenlijke kampen zijn in de wereld, dat van den scheppenden arbeid en dat van het winstmakende kapitaal. Om deze reden sluiten wij geen godsvrede met de bourgeoisie, in welken staat ook.

Om deze reden bestrijden wij het geloof in den staat, trots het feit dat wij een minderheid zijn.

Wij weten, dat eens onze gedachten door het proletariaat zullen worden begrepen en aanvaard, dat eens algemeen het bewustzijn zal doordringen:

VRIJ MOET HET SOCIALISME ZIJN OF HET ZAL NIET ZIJN.

Wij staan in een zonderlingen tijd. Wij weten, dat het kapitalisme geheel nieuwe ontwikkelingsvormen heeft aangenomen. De tijd van het particuliere kapitalisme is voorbij en thans ontwikkelt zich het collectieve kapitalisme in den vorm van internatio-

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

nale truts en kartels. Deze moderne ontwikkeling van het kapitalisme komt sterk tot uiting in de zoogenaamde rationalisatie van den arbeid. In alle landen zegt het kapitalisme ons open en eerlijk: Het economische leven is er niet voor den mensch, maar de mensch is er voor het economische leven. De mensch is geworden de slaaf van vleesch en bloed, die wordt ingesteld op het tempo van de machine. Deze rationalisatie heeft niet slechts instemming gevonden bij het kapitalisme, maar de meeste vakorganisaties in de meeste landen der aarde hebben ze begroet en gingen met het kapitalisme hand in hand om ze door te voeren. Thans zien wij, waar wij daarmede terecht zijn gekomen!

Toen wij in 1925 op het tweede congres der I.A.A. te Amsterdam tegen deze rationalisatie optraden door het proclameeren van den zes-urigen arbeidsdag, lachte men erom. Thans reeds zijn dezelfden, die er toen om lachten, gedwongen ertoe over te gaan.

In Amerika ontwikkelt zich een nieuwe richting van het kapitalisme: **het neo-kapitalisme**, dat de noodzakelijkheid erkent van den zes-urigen arbeidsdag en van vijf werkdagen per week.

Met de verregaande rationalisatie van het economische leven, die wij een economisch fascisme zouden kunnen noemen, zien wij gepaard gaan een nieuw politiek verschijnsel: het politieke fascisme. Het fascisme is geen toevallige beweging. Het is zeer eng verbonden met het economische leven van onzen tijd. De geschiedenis heeft bewezen, dat de politieke vormen steeds voortkomen uit de economische grondslagen, waarop de maatschappij berust.

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

In de Middeleeuwen had men bij het bestaan der stadshuishouding de vrije stad. Het feodale stelsel, dat tot de zestiende en in sommige landen tot in de zeventiende en de achttiende eeuw heeft bestaan, ging gepaard met de absolute monarchie en het particuliere kapitalisme had als politiek stelsel de parlementaire regeering.

Nu het kapitalisme een wereldkapitalisme wordt in den vorm van een collectief kapitalisme, zoekt men nieuwe politieke vormen. En zoo zien wij, dat zelfs in staten, waar een zoogenaamde democratische orde heerscht, de dragers van het kapitalisme alle fascistische bewegingen ondersteunen.

In Duitschland wordt de fascistische partij der zoogenaamde **nationale socialisten**, die zich om Hitler schaart, rechtstreeks ondersteund met het geld der groot-kapitalisten.

In het oudste parlementaire land, Engeland, ziet men, dat de regeering de grondrechten van de arbeidersbeweging heeft opgeheven. Vrijheden, die in langen en vaak bloedigen strijd zijn veroverd, worden vernietigd.

Groote veranderingen voltrekken zich op economisch terrein. Er was een tijd, waarin de wereldmarkt onbeperkt was en ieder nationaal kapitalisme trachtte de markt voor de eigen producten steeds meer te vergrooten. Die tijd is voorbij. De strijd, die gevoerd wordt in Azië, waar een milliard menschen wonen, de strijd in China, Indië, Afghanistan, Egypte en andere landen, is geen zuiver nationale strijd, de beweging in die landen is niet slechts een nationale beweging. Daarachter ligt de economische achtergrond van de aziatische Monroe-leer: **Azië voor**

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

de aziaten, wat niet slechts een politieke, maar ook een economische leuze is.

Hoe dit werkt en wat het beteekent voor Europa zien wij bijv. in de textielindustrie. In 1913 leverde Azië 7.25 percent van de wereldproductie aan textielwaren; in 1928 was dit percentage gestegen tot 26! Sedert den wereldoorlog heeft de engelsche textielindustrie nooit meer een volle week gewerkt.

Amerika, het eenige land, dat van den oorlog geprofiteerd heeft —beter gezegd: waar de bourgeoisie van den oorlog geprofiteerd heeft— een land met een geweldigen rijkdom aan goud, wordt zelf door een crisis bezocht, maar stuurt zijn goud aan de europeesche industrie, die er groote behoefte aan heeft, en waardoor Europa zich steeds meer verandert in een amerikaansche kolonie.

Op den achtergrond van deze verschijnselen: van het collectieve karakter van het kapitalisme en van het internationale fascisme, zien wij het spook van den oorlog steeds machtiger dreigen. Helaas is de georganiseerde arbeidersbeweging door de politieke partijen zoo verscheurd en in stukken geslagen, dat het proletariaat tegen dit gevaar niet bestand zal blijken.

Uw voorzitter heeft in zijn openingsrede uiteengezet, hoe in het oude N.A.S. een minderheid is gekomen, die handelde in opdracht van een politieke partij en die er in geslaagd is het N.A.S. te verscheuren en sterk in ledental te doen verminderen. Dit is een voorbeeld van de verscheuring der arbeidersklasse door de politieke partijen. En zoo zijt gij in Holland thans tot een kleine organisatie van syndicalisten geworden. Maar al betreuren we het, dat de

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

organisatie zoo klein is, toch zijn wij van meening, dat wij alles moeten aanwenden, opdat in de verschillende landen een middelpunt bestaat, al is het nog zoo klein, om datgene te handhaven wat eens het streven van het proletariaat in het algemeen moet worden.

Moeten wij aan den eenen kant vaststellen, dat het fascisme zich als een bedreiging in heel Europa uitbreidt, aan den anderen kant kunnen wij constateeren, dat in Spanje het fascisme, dank zij het onvermoeide werken van onze kameraden, ten val is gebracht.

Nooit mogen wij vergeten hetgeen onze kameraden in Spanje geofferd hebben. Van 1919 tot den val van de dictatuur zijn meer dan 200 van de besten onzer kameraden door de zoogenaamde withemden uit den weg geruimd.

Onze kameraden in Spanje hebben den strijd niet opgegeven. Zij hebben den strijd gevoerd op de wijze als de verhoudingen het hun hebben gedicteerd.

Op het oogenblik hebben wij in Spanje deze groote overwinning, dat de dictatuur er is gevallen. En al is het er niet alles, zooals wij het zouden wenschen:

HET BEGIN IS ER.

Wij zien in Spanje het verheugende verschijnsel, dat de arbeidersbeweging, die ook onder de dictatuur haar beginsel trouw is gebleven, thans op snelle wijze groeit. Nu reeds weer verschijnen in Spanje 18 syndicalistische weekbladen, die als het ware uit den grond zijn opgerezen. Bovendien verschijnt sedert eenige weken te Barcelona het syndicalistische dagblad „Solidaridad Obrera” in acht pagina's, dat

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

uitstekend wordt geredigeerd en getuigt van een heerlijk strijdgeest.

De eenige partij echter, die laag genoeg was om godsvrede te sluiten met de dictatuur: de sociaal-democratische partij evenals de met haar verwante vakbeweging, zij betalen thans het gelag voor haar houding tijdens de dictatuur. Noch in Bilbao, noch in Sevilla, noch in Barcelona kunnen zij voet aan den grond krijgen. En het is van groote beteekenis, dat de syndicalistische beweging zich in Spanje heeft kunnen handhaven,

JUIST DOOR TROUW TE BLIJVEN AAN HAAR BEGINSELEN.

De val van de dictatuur in Spanje is voor de arbeidersklasse een gebeurtenis van groot gewicht, want daarmede is een bres geslagen in het stelsel van fascisme en internationale reactie.

Ten slotte wil ik op één belangrijk punt nog de aandacht vestigen. Wij moeten in onzen strijd voortdurend denken aan hen, die voor onzen strijd smachten in de kerkers en het spreekt vanzelf, dat dit congres zijn sympathie uitspreekt met alle slachtoffers van de politieke reactie.

Wij hebben ondanks den val van de dictatuur in Spanje nog eenige honderden kameraden in de gevangenis, die veroordeeld zijn niet tot één, twee of drie maanden of zelfs tot twee of drie jaar, maar tot **20**, tot **25**, tot **30** en tot **40** jaar!

Het eerste wat onze spaansche kameraden hebben gedaan, zoodra hun organisaties openlijk konden optreden —en dat is een zeer mooie daad geweest— is geweest het inzetten van een algemeene propa-

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

ganda voor de bevrijding der gevangen kameraden. En ik ben er zeker van, dat dank zij dit optreden zich binnenkort in Spanje de kerkerpoorten zullen openen voor degenen, die men levend begraven heeft. Het tweede land, waar onze kameraden de gevangenis vullen, is Italië, dat één groote kazerne is geworden en waar iedere individueele vrijheid wordt onderdrukt, ja waar zelfs het vrije denken wordt onderdrukt, zoodra het zich slechts openbaart. Honderden zijn er in de gevangenis en in de dwangkolonies. Duizenden en duizenden zijn gedwongen geworden het land te verlaten en in het buitenland bescherming te zoeken tegen de pest van het fascisme.

Daarom drukken wij onze oprechte sympathie uit voor de vervolgte kameraden van Italië.

Last but not least komen we tot Rusland, waar een zoogenaamd socialistische regeering de macht in handen heeft in naam van de proletarische dictatuur, maar waar men van het land één gevangenis heeft gemaakt. De revolutionnaire kameraden, die daar lijden, lijden dubbel. Wanneer vóór den oorlog in Rusland kameraden gekerkerd of verbannen werden, wanneer zij werden neergeschoten of opgehangen of in Siberië te gronde gingen, dan werden zij door de geheele socialistische arbeidersbeweging als slachtoffers van het kapitalisme beschouwd. Maar thans bevinden zich in Siberië en in de russische gevangenis kameraden, die niet meer revolutionairen, maar die contra-revolutionairen worden genoemd, omdat hun ideeën afwijken van die van het heerschende regime in Rusland.

Wij hebben gezien, dat de dictatuur in iederen vorm

SYNDICALISTEN HOUDT STAND

49009
en onder alle omstandigheden niet slechts van de
arbeiders slaven maakt, maar ook de vruchten van
de revolutie in den vorm van de kleinste vrijheden
volledig vernietigt.

De mensch is een mechanische mensch geworden.
De automatische, mechanische mensch, zooals men
dien tegenwoordig construeert, is het ideaal van alle
economische monopolisten. Indien het mogelijk ware
van de arbeidersklasse een leger te maken van au-
tomaten, die werken zonder te denken, dan zou het
hoogste kapitalistische ideaal bereikt zijn.

Wij staan voor het gevaar van een algemeene indus-
trieele lijfeigenschap en een politiek absolutisme.
Daartegenover kan niets anders worden gesteld dan
het vrijheidlievend socialisme in den geest van het
groote denkbeeld, dat de bevrijding der arbeiders
door de arbeiders zelf moet geschieden, dat de orga-
nisaties van de arbeiders de productie en de
distributie in eigen handen moeten nemen, dat het
socialisme op den grondslag van vrijheid opgebouwd
moet worden.

Dat is de geest, die van onze Internationale uitgaat
en die vertegenwoordigd wordt door onze kameraden
in alle landen hoe groot of klein hun organisatie
ook moge zijn.

De overtuiging, dat slechts op deze wijze het soci-
alisme verwezenlijkt kan worden, moet ook den hol-
landschen kameraden de kracht geven voort te gaan
en te volharden in den strijd, niet slechts voor de
eigen beweging, maar voor de groote internationale
beweging, waarvan zij deel uitmaakt en die wil ver-
overen:

BROOD EN VRIJHEID VOOR ALLE VOLKEN!

SYNDICALISTEN HOUDT STAND